

Ernest Thompson Seton:

Lisica iz Springfielda

Mi zločinci smo se potem podali domov. Malega lisjaka smo priklenili v dvorišču na verigo. Nihče ni pravzaprav vedel, zakaj smo ravno njega ohranili pri življenju, toda pri vseh se je pač bilo čustvo spremenilo in nikomur ni bilo do tega, da bi tudi tega ubili.

blizu jetnika, se je naenkrat začelo rožljanje verige, in malič se je vrgel na eno izmed najbližjih in bi jo bil seveda tudi ujel, da ga ni veriga s krepkim sunkom vrgla nazaj. Skobacal se je zopet na noge in se splazil v svojo kočico. Kasneje je poizkusil še več takih brez-

Bil je fletkan mali dečko, ki je izgledal kot zmes ovce in lisice. Njegova volnasta postavica in obraz sta bila čudovito ovčja in nedolžna, toda v njegovih rumenih očeh si mogel najti nekak blesek zvitosti in divjosti, ki ni niti malo spominjala na ovco.

Kadarkoli se mu je kdo približal, se je trmasto in plaho skrtil v svoji varni hišici, in vedno je minila cela ura, predno se je zopet upal pogledati ven.

Moje okno mi je sedaj nadomeščalo prejšnjo votlo lipo. Okrog lisjaka po dvorišču so se sprehajale kokoši tiste pasme, ki so bile mladiču prav dobro znana. Pozno popoldne, ko so začle pre-

uspešnih napadov, toda pri teh je svoje skoke že tako odmeril, da ga ni potegnila neusmiljena veriga s tako močjo nazaj.

Ko je nastopil mrak, je postal dečko zelo nemiren. Priplazil se je iz hišice, toda ob vsakem najmanjšem šumu se je zopet skrtil. Natezal je verigo in tu in tam jo je pritisnil s svojimi štirimi šapami na tla in jo pričel jezno grizti. Hipoma preneha, kakor da prisluškuje, in nato dvigne svoj mali črni nosček v zrak in spusti kratek tresoč vskrik.

Ponovil je to enkrat, dvakrat, vmes pa vlekel in natezal verigo ter begal

sem ter tja. Potem se začuje odgovor, oddaljeni jop—jurr stare lisice. Malo minut kasneje se pojavi senca na nekem kupu lesa. Mali se je zatekel v kajbo, a se je nemudoma vrnil ter poskočil materi nasproti z vso radostjo, ki jo more pokazati lisičji otrok svoji materi. Kakor blisk ga je pograbila in se obrnila, da bi ga odnesla po poti, po kateri je prišla. Toda v trenutku, ko je bil dosežen konec verige, ga ji je sunkoma iztrgalo, in preplašena po odpiranju enega okna, je zbežala čez prejšnji kup v noč.

Uro kasneje je mladič nehal begati in cviliti. Pokukal sem skozi okno in ob mesečnem svitu sem videl mater, ki je ležala po vsej dolžini na tleh pri sinčku in nekaj gledala — rožljanje železa mi je povedalo kaj, bila je tista neusmiljena veriga. In sinček Tip si je med tem privoščil toplo pijačko.

Ko sem stopil iz hiše, je zbežala v temni gozd, toda tam ob hišici sta ležali dve mali miški, krvavi in še topli, hrana, ki jo je preskrbela ljubeča mati svojemu ljubčku. V jutru sem opazil, da se je veriga na enem mestu par čevljev od vratu močno svetila, posledica zob.

Šel sem na sprehod skozi gozd proti razdejanemu brlogu in tam sem našel sledi lisice. Uboga strta mati je bila prišla in izkopala oblatena telesca njenih malih.

Tu so sedaj ležali trije mali lisjački, vsi gladko polizani, in pri njih sta ležali dve od naših kokoši, pravkar ubiti.

V sveže nametani zemlji so bili utisnjeni izdajalski sledovi, sledovi ki so mi pravili, da je bila tu mati, ki je imela mriško stražo pri svojih ljubljenskih mrtvecih. Tu sem je prinesla njih običajno hrano, ki si jo je pridobila v nočnem lovu. Tu k njim je legla in jim zaman ponujala naravni napoj, in zaman jih je poizkušala nahraniti in pogreti kakor nekoč. Kajti pod njenim mehkim kožuhom je čutila vedno le mala, otrpla telesca in male mrtle noske, mirne in negibne.

Globoki utis prsi in nog so kazali, kje je ležala v tih tugi in jih motrila in žalovala za njimi, kakor žaluje mati za svojo deco. Po tisti noči se ni nikoli več povrnila k razdejanemu domu, sedaj je resnično vedela, da so njeni mali mrtvi za vedno.

V.

Tip naš jetnik in edini njen živeči sinček, je sedaj podedoval sam vso njeno ljubezen. Pse smo spustili, da so čuvali kure. Domači so dobili nalog ustreliti lisico, čim bi se pokazala, in tudi meni je bilo naročeno isto, toda sklenil sem, da je ne bom hotel videti. Lisice imajo prav rade kokošje glave, dočim se jih psi ne taknejo. Zato so take glave zastrupili in jih potresli okrog po gozdu. In lisičina edina pot do priklenjenega Tipa je šla skozi te nevarnosti in čez velik kup lesa v kotu dvorišča. Vzlic vsemu je stara lisica sleherno noč prišla, da je nadvojila svojega malega in mu prinesla sveže ubite kokoške ali divjačino. Zopet in zopet je prišla, ne da bi čakala na žalostno klicanje jetnika.

Drugo noč Tipovega jetništva sem slišal rožljanje verige in nato zapazil staro lisico, kako je pridno kopala jamo ob Tipovi kajbici. Ko je bila dovolj globoka, da se je skoraj cela v njej skrila, je spravila v njo vso verigo in jo nato zopet napolnila z zemljo. Za tem je zmagoslavno pograbila malega Tipa za vrat, misleč, da se je znebila verige, in se obrnila, da bi a njim zbežala, toda žal le za to, da ga ji je sunkoma iztrgalo iz prijema.

Ubogí mali fantek je žalostno zacvilitil, ko je zopet zlezal v svojo kočico. Čez pol ure je nenadno pričelo močno lajanje psov, in sodil sem po oddaljujočem lajanju, da pride lisico skozi prostrani gozd. Lov je krenil proti severu v smeri železniskega tira in lajanje je slednjič zamrlo v daljavi. V jutru zatem Rangerja še ni bilo nazaj. Kmalu smo vedeli zakaj. Lisice se že zgodaj nauče spoznati lastnosti železnice, in kmalu izumijo načine, ki jih uporabijo v svoj prid. Ena takša zvižaja je v tem, da, kadar so zasledovane, dolgo časa beže po tračnici malo pred prihodom vlaka. Duha ostane na železu prav malo in še tega uniči potem vlak, pri tem pa je tudi dana možnost, da vlak psa povozi. (Dalje pripodajajo.)

Zgodovina delavnih palčkov

Kos Bojan, dijak v Ljubljani

Pred davnimi, davnimi leti so živeli na zemlji zelo majhni ljudje, kateri so se imenovali palčki. Imeli so dolge brade in dolge sive lase, oblečeni pa so bili navadno v rdeče hlačke in rdečo čepico. Stanovali so v steklenih gradovih globoko pod zemljo. Zelo so bili bogati, saj so imeli prav posebne sobe, kjer so bili shranjeni njihovi zakladi.

Zgodovina teh čudnih možičkov pa je precej žalostna. Rod palčkov je imel svojega kralja. Ta je kraljeval na zlatem posestvu in vsi podložniki so mu bili pokorni. Radi so mu pomagali in stregli, ter mu prinašali vsak dan novega zlata in srebra. Vse dneve so bili v službi svojega kralja, ko pa se je napravila noč, so prišli iz svojih podzemeljskih gradov na zemljo. Ves gozd je bil tedaj njihov. Igrali so se in zabavali, in vsaka ptica jim je bila pokorna.

Toda neke noči se jim je zgodila velika nesreča. Med igranjem so prišli do gnezda čmrljev. Začudeno so ga opazovali, kajti še nikoli niso videli kaj takega. Ker je bila radovednost palčkov velika, so začeli dregati v gnezdo. Čmrlji so se prebudili iz sladkega spanja ter so se jezni vsuli v palčke in jih pošteno opikali. Tri dni in tri noči so se morali ubogi palčki zdra-

viti doma v svojih posteljicah. Od tistega časa so si palčki in čmrlji veliki sovražniki.

Zelo naklonjeni pa so bili palčki ljudem, najbolj pa siromašnim. Vsakemu so pomagali iz stiske. Marsikateremu siromaku so vtaknili pod zglavje možnjo cekinov, ter so ga na ta način preskrbeli za vse življenje. Le neki čevljar se jim je hudo zameril, to pa zaradi tega, ker se je hudoval nanje in jih preklinjal, dasiravno mu niso storili ničesar hudega. Za to preklinjevanje so čuli tudi palčki. Maščevali so se na ta način, da so se ponoči vtihotapili v njegovo delavnico in mu razdrli vse čevlje, kar jih je preko dneva naredil.

Ljudje so se hudovali, ker niso dobili ob pravem času izgotovljenih čevljev in zaradi tega ni hotel nihče več dati temu čevljarju dela.

Neke noči, ko so se palčki igrali v gozdu, je neki palček zašel. Prišel je

do majhnega hribčka, kateri je bil porasel z nekim čudnim, palčkom še nepoznanim drevjem. Na vrhu hribčka pa je bila mala bela hišica. Palček je začudeno ogledoval ta čudna drevesca, na katerih je viselo polno jagod, dolgo je ogledoval in premišljeval, kaj bi to bilo, končno se je le ojunčil ter utrgal eno in poskusil. Okus teh jagod

mu je zelo ugajal, odtrgal je še drugo, tretjo itd., potem je tekel nazaj in komaj našel svoje tovariše, da jim sporoči veselo najdbo. Da ne bi zgrešil poti nazaj je posipal vso pot po tleh jagode, katerih si je natrgal Vsi palčki so takoj sledili svojemu tovarišu in kmalu so prišli v vinograd Najedli so se sladkega grozdja, kar vriskali so od samega veselja Končno so prišli čisto na vrh vinograda k zidnici. v kateri je bilo polno natrganega grozdja, pa tudi vina dovolj Poiskali so si slamnate cevke in tako so pričeli piti vino iz sodčkov. Kmalu se jih je oprijela sladka kapljica, in bili so vsi tako pijani, da so se kar valili po hriščku navzdol in z največjo težavo našli svoje domove. Veseli so bili, da so našli nekaj novega. Toda sladka kapljica jih je vabila, da so se prav pogosto vračali v zidnico.

Od tiste noči so pričeli palčki pijančevati in vse njihovo delo je zaostajalo. Počasi se je oglasila pri njih smrt Nič več niso odmevali udarci njihovih kladivcev po rovih Drug za drugim so sledili beli ženi in tako je ves njihov rod izginil

Tako se je končalo življenje palčkov.

Deruda:

Trboveljski slavčki

Doma iz tiste smo doline,
kjer črni demant vse redi, živi
kjer dan brez žalosti ne mine
in beda gleda deci iz oči.

Dokler so zanj imeli delo,
naš oče dan za dnem je v zemljo ril,
brezdelje pa je zabolelo:
kako sedaj se bo za kruh boril?

Otroci pa smo šli po svetu
vsem dobrim srcem milo pesem pet,
skrbi olajša deci in očetu,
kdor pride k nam, za lepo pesem
vnet.

Zato Vas prosimo iskreno,
da pridete in slušate naš glas,
kar nas le tu srce nobeno
pozabilo ne bo, dobrot in vas.

Manica:

„Nekaj kratkega“

»Hoho, očka Komajnarjev, zdajle se nam pa ne boste izmuznili! Precej časa smo vam dali mir, danes smo pa neizprosn! Povejte nam kaj lepega, kaj kratkočasnega! Naj bo že storjica, smešnica, uganka ali kakršna koli zamotana zanka, samo da bo nekaj! Če tudi kaj kratkega. Lepo prosimo!«

»Glej jih kričače, kakšni pa ste! Sicer me zdaj v zimskem času često muči nadležni gost, ki mu pravimo naduha in najrajši bi se pred tem spakom skrtil v zapeček. Toda ker vas imam rad in ker ste zadovoljni s čimer koli, naj bo torej nekaj kratkega. Ampak, bodite pazljivi!

Dve deklici, obe enako mladi in gibčni sta se podali iz Ljubljane v Št. Vid. Obe sta odpotovali v istem času, obe enakomerno hodili, mudili se nista nikjer in vendar je ena dospela v Št. Vid v eni uri, druga pa kar cele štiri ure kasneje. Zdaj mi pa odgovorite otroci, kako je bilo to mogoče?»

»Očka, to ni bilo možno drugače, kakor da se je druga deklica spotoma nekje zamudila!«

»Hej, butička ti taka, kaj nisi čul, da se nista mudili nikjer!«

»Aha, jaz vem. Prva je tekla vso pot, kar so ji dale moči, pa je prehitela drugo!«

»Vidiš ga, raztresenca nepazljivega! Mar nisem rekel, da sta obe enakomerno hodili?«

»Ljubi očka, potem pa res ne vemo.«

»Hm, hm, pa jaz vem. Ena izmed deklic je šla namreč v Št. Vid nad Ljubljano, druga pa Št. Vid pri Stični!«

»Haha, očka, vi ste res tiči!«

Tone Trdan:

Povest o ujeti Serajnici

(S Koroškega.)

To je bilo takrat, ko so po ubogi slovenski deželi divjali hudi Turki. Bo že kakšnih štiristo let od tega, ko so Mohamedovi privrženci požigali naše vasi. ubogo kmečko ljudstvo pa trpinčili, odpeljevali dečke in deklice v sužnost in divjali neusmiljeno po plodni naši domovini...

Nekoč so prišli daleč gori na Koroško. Tam leži v Rožu prijazen kraj Sv. Jakob. Nihče ni slutil, da drvi turška drhal tudi v ta tihi raj slovenske zemlje. In res so prišli. Turki so napadli vas in odpeljali mnogo ljudi s seboj, med njimi tudi lepo in mlado ženo kmetsa Serajnika. Uboga mamica je morala s krvoločniki tja daleč doli na jug v nekda tako mogočno Turško. Prebila je sedem dolgih let v sužnosti. Slednjič, ko je prestala že mnogo muk, se je usmili neka stara Turkinja in ji pokaže, v kateri smeri naj gre, da bo prišla domov brez vsake nevarnosti. Takole ji je svetovala:

»Le pojdi na severno stran, dokler ne prideš do velike vode. Potem hodi vedno ob vodi navzgor in prišla boš domov.«

Serajnica je plakala od veselja, ko je imela tako daleč od doma vsaj eno dušo, ki ji je želela dobro. Storila je kakor ji velela dobra Turkinja. Toda Turki so imeli pesjane, to je ljudi, ki so

vodo, da se je skrila. Trepetala je v smrt nem strahu. Slišala je, kako so se pogovarjali med seboj:

»Tu je b'la, tu je ni — —
krščanski duh diši.«

Slednjič je prišla žena za Dravo po dolgem in napornem potovanju srečno k možu v ljubljeno domači kraj Sv. Jakob. Korošci so jo dolgo ohranili v spominu. Se danes si pripovedujejo mnogo o nekdanjih hudih Turkih in o jur naši Serajnikovi mamici.

Imeli le eno oko sredi čela in samo eno nogo. Strašni so bili in neusmiljeni. Gorje mu, kdor jim je prišel v pest. Kakor psi so šli za človeško krvjo in kristjane vohali že od daleč. In takih pesjanov je kar mrgólelo po veliki

Osmanovi domovini. Te pesjane so poslali Turki tudi na ubogo Serajnico, da jo privedejo nazaj pred vsemogočnega sultana, vladarja tako velike in tudi našim prednikom ugrabljene države.

Ubežna žena je hodila vedno ob veliki reki navzgor, kakor ji je svetovala Turkinja, vendar le ponoči. Podnevi se je skrivala, stoječ v vodi, pod koreninami mogočnih dreves, ki so rastle na bregu in si dala na glavo še kos ruše, da bi jo hudobni pesjani ne zasledili.

Kmalu so ji bili preganjalci za petami. Toda izgubili so njeno sled prav na tistem kraju, kjer je Serajnica stopila v

Dragi stric Matic! Odzval sem se Tvojemu natečaju in ti pišem o trpljenju slovenskega kmeta.

Kmet celo pomlad in poletje preživi v delu, trdem delu na poljih, travnikih in v gozdovih. Ko se sonce priseneže na nebu, že vidimo kmeta, ki se s plugom, brano itd. bori za svoj obstanek, za svoj kruh. Tudi večerni vetrič mu večkrat otare s svojim nežnim pihom kopljice potu iz trpečega obraza.

Tako si naš kmet iz dneva v dan služi svoj kruh, ki zahteva trdo delo od zgodnjega jutra do pozne noči.

Cundrič Franjo, III. a m. š. Podhom 55, p. Gorje, Bled.

Življenje slovenskega kmeta

Slovenski kmet si mora z žuljavimi rokami služiti kruh. V poletnem času mora vstati zgodaj in pozno iti spat. Slovenski kmetje pridelajo toliko, da se preživijo. V jeseni morajo prodati nekoliko pridelkov, da si kupijo potrebnih živil za zimo. Še pozimi nimajo časa počivati. Zato je kmetško delo zelo naporno. Pozdravlja te

Karner Edvard, dijak I. raz. realne gimn. v Mariboru.

Dragi stric Matic! Srčno se ti zahvaljujem za poslano knjigo. Odgovarjam Ti na natečaj »Življenje slovenskega kmeta«. Ker sem s kmetov doma Ti lahko opišem njegov boj za življenski obstanek. Kmet v naših krajih uživa veselo življenje, kot marsikateri vaščan. Življenje ni samo veselo, temveč tudi zdravo, ker on je vedno na svežem zraku. V naši dožini je kmet gotovo na najboljšem stanju. Savinjska dolina je bogata s hmeljem, ki ga prideluje kmet. Hmelj mu daje mnogo skrbi in dela, toda če pridelal lep hmelj mu prinese mnogo denarcev, ki ga rešijo stisk. Kmetški stan je steber vsake države, zato ga moramo spoštovati.

Kristina Volk, meščanska šola v Zalcu.
Življenje slovenskega kmeta

Odlomek: Jutro na kmetiji Sonce še ni posvetilo izza gora v okna na kmetiji. Kaj kmalu smo se vsi skupaj zbudili. Gospodinja pripravi zajtrk za številno družino. Mnogi gredo na polje. Mladi pastir žene govedo na pašo. Spremlja ga zvest pes. Toplo sonce vzi-

de izza gore. Na trati pred hišo pa veselo zarajajo otroci in se veselijo lepega dne. Sonce, pa se vesei z njimi in jih objema s svojimi toplimi žarki. Hitro je bilo končano jutro na kmetiji.

Jakica Accetto, uč. II a. raz. II. drž. real. gimn. Ljubljana Kodeljevo—Klunova 7.

Življenje slovenskega kmeta. V potu svojega obraza, ubogi slovenski kmet obdeluje svojo zemljo. S svojimi žuljavimi rokami si služi vsakdanji kruh za sebe in svojo družino. Težko je njegovo delo od ranega jutra do poznega večera. Spomladi orje in seje. Treba je pokositi travo, ter posušiti. Poleti v najhujši vročini požanje žito. Pride zopet jesen. Kmet spravlja zadnje poljske pridelke v očiščene hramove obira jabolka, trga grozdje, pripravlja si drva za zimo. Ako se mu je setev izplačala, lahko svoje pridelke proda, ter si kupi drugih živil katerih si sam ne more pridelati. Plačevati mora velike davke, akoravno njegovi pridelki nimajo dobre cene.

Vida Pleteršek, uč. IV. a. razreda pošta Šoštanj

Dragi stric Matic! Življenje slovenskega kmeta je zelo težavno in mukopolno. Že zgodaj zjutraj mora vstati, da gre na polje. Sicer pa dela kmet od jutra do mraka. Spomladi mora orati zemljo, saditi in okopavati krompir. Poleti, ko najhujše pripeka sonce, žanje in pleje na njivi ter kosil travo za svoje živali. V sadovnjakih pa žaga trhe in suhe veje. Škropi in privezuje. Včasih pa vlekub svoji pozornosti, se zgodi to, da mrčes uniči, kar je mislil prodati.

Ko pa zapade sneg ni več dela na polju. Tedaj se odpočijejo, sicer pa ličkajo koruzo in luščijo fižol. Vmes pa si pripovedujejo burke in storijske.

Mejač Boris, II. b kl. gimn. v Ljubljani

Dragi stric Matic! Danes se ogašam prvokrat. Pisati Ti hočem življenje slovenskega kmeta. Vsak kmet mora trpeti, če hoče kaj imeti. Že zgodaj spomladi orje zemljo in poseje žito. Žito požanje poleti in ga vloži v kozolce, da se osuši. Druge poljske pridelke, krompir, repo, korenje in zelje pa spravi jeseni. Jeseni omlati tudi žito ga očisti

smeti in prahu ter spravi v kaščo. Pred zimo pripravi tuji steljo in drva. Pozimi pa počiva. Te pozdravljam

Mrak Marko, uč. IV. a razreda v šiški, Ljubljana VII. Srbska 7.

Dragi stric Matic! Mislim, da me boš sprejel v vrsto mladih Jutrovčkov. »Mlado Jutro« dobim vsako nedeljo od gospoda, ki pri nas stanuje z naročilom, da ga prečitam in dobro shranim. Ako me sprejmeš v vrsto Jutrovčkov; evo Ti moj prvi dopis.

Rodila sem se prav na tisti cesti, ki pelje na Ižansko. Striček Maticek menda znaš za tisto cesto? — Še, ko sem bila majhna mi je dala moja stara mama vedno že kaj za delati, tako sem krmila kokoši in zajčke, dočim so moji starejši bratje že po polju orali, sejali, kosili in kar je bilo kaj takega. Tudi jaz bom morala, ko dorastem to opravljati, kod one, ki bodo vedno ostale na kmetih. Sedaj sem v mestu pri mami. Tudi jesen je lepa, ko vse dozori kmetijski človek se trudi, da spravi pridelek domov. Zima prinaša kmetu nekoliko počitka. Delo in življenje kmeta je le od daleč lepo gledati od blizu pa...

Zinka Čehak, učenka 5. b. raz. viš. Nar. Moste — Ljubljana

Življenje slovenskega kmeta. Današnje življenje našega kmeta s posebnim ozirom na naš lukarski kraj je prav za prav prava borba za obstoj. Ves trud in vse delo, ki ga žrtvuje kmet zemlji — saj dela od rane zore pa do temne noči — se mu davno več ne poplača. Res, naša zemlja je še vedno tako zdrava ter daje kmetu vsega tega, kakor nekda. Niso pa zdrave razmere v katerih živimo, da bi kmet lahko te svoje pridelke spravil v denar. Saj nekateri pridelki ne pokrijejo niti pridelovalnih stroškov. Dogodi pa se tudi, da se preje pokvarijo predno bi se lahko prodali. In tako se je naselila v nekda tako bogate kraje beda in skrb. Žalostno je videti, prej tako vedrega kmeta stopati po polju in vinogradih tako zaskrbljenega in mrkega. Toda iskra upanja na boljše še vedno tli v njem. To upanje pa je velika ljubezen do matere — zemlje.

Miba Uršič, dij. III. a razr. gimn. v Ptuj

Življenje slovenskega kmeta. Naš slovenski kmet je podlaga in stebler države. On mora biti priden, marljiv in skrben, če hoče da izhaja. Kmet nima ure, kedaj naj začne ali pa neha delati. Slovenski kmet gara od zore do mraka. Dostikrat je pa ves njegov trud zastoj Zakaj? Slaba neugodna letina, preveč suše ali pa moče, pa še toča mu uničuje ves trud in up.—

Ako je pa dobra letina, je pa vesel in dobre volje pa računa, koliko bode za dom in koliko za prodati, da bode lahko davke plačal. Če je pa še dolžen, pa tudi obresti in še kaj dolga. Slovenski kmet daje državi zdrave in čvrste vojake za obrambo domovine. Iz slovenskega kmeta izvira tudi pretežna večina slovenske inteligence, izmed katerih je veliko slovenskih mož. Zato se ga mora pa tudi spoštovati!

Dušan Piliš, 6. r. višje narodne šole v Dobu pri Domžalah

Listnica uredništva

Uganke in križanke iz zadnjih števil so pravilno rešili: Kolenc Dora, uč. I. gimn. v Celju. Mrak Marko, uč. IV. a razr. v šiški pri Ljubljani, Tratnik Stane, dijak II. c razr. I. drž. real. gimn. v Ljubljani, Tratnik Dušan, uč. III. a razr. pri Sv. Petru v Ljubljani, Mihelič Jutož, dijak v Ljubljani, Mejač Boris, dijak II. b razr. klas. gimn. v Ljubljani, Karner Edvard, dijak I. razr. gimn. v Mariboru, Baus Silva, uč. II. b razr. mešč. šole pri Sv. Jakobu v Ljubljani, Mirko Koritnik, uč. I. razr. mešč. šole Loke 428, Trbovlje, Povodnik Milena, dijakinja I. razr. real. gimn. v Mariboru, Marjanca Šuler, uč. IV. razr. na Bizeljskem, Pavlin Alojz, uč. I. razr. v Podbrezjah p. Podnart, Krušnik Vekoslav, dijak II. d razr. I. drž. real. gimn. v Ljubljani, Šolinc Roza, uč. III. razr. v Rogatcu, Miroslava Kromholz, uč. I. a razr. klas. gimn. v Ljubljani, Guzej Gustav, dijak v Ljubljani, Jurca Franc, uč. III. razr. v Ljutomeru, Terceelj Matija, uč. III. razr. osn. šole v Ljubljani, Presker Maksimilijan, dijak v Ljubljani, Kristan Ida, uč. II. razr. mešč. šole v Ljubljani, Ivan Jančar, uč. VII. razr. v Divači (Italija), Ivanka Jare, uč. V. razr. v Mariboru, Stolna ul. 1.

Nekaj za mlade risarje

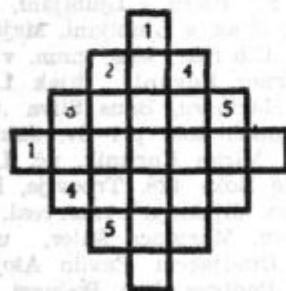
Risati gotovo znate vsi, vendar je malo izbranih, ki znajo dobro risati. Kaj je potrebno, da je slika dobra, vam pokažejo naše tri slike.

Pokrajino ali predmet, ki ga hočemo narisati, narišemo najprej s preprostimi črtami, ne da bi pri tem mislili na sence in svetlobo. Oglejte si samo bistvene reči, pustite malenkosti v nemar in narišite glavne predmete. Ko ste s tem gotovi, si oglejte našo drugo sliko, ki vam pokaže, kako na-

pravi mladi risar precejšen korak naprej. Zdaj opazujte, kje so predmeti temnejši, kje svetlejši, in narišite sence. Na tretji sliki vidite, kako naj mladi risar izdelava sliko. Zdaj mora dobro paziti na vse podrobnosti, posebno pa še na plastičnost. Pokrajinska slika bo posebno lepa, če jo napravite s tušem. Stari pregovor: »Iz majhnega raste veliko« je še danes ta dan v veljavil.

Stirc Brundek

Križanka

Vodoravno: 1 mesto v Sloveniji, 2 žalost, 3 ptica, 4 mesto na albanski meji, 5 gozdno drevo.

Navpično: 1 mesto v Sloveniji, 2 ptica, 3 žalost, 4 mesto na albanski meji 5 gozdno drevo.

Rešitev zlogovnice

rešitev — nagrade

Zlogovnica

Sestavi iz naslednjih 20 zlogov:

al - až - ba - be - čo - dij - dra - in-
jã - kar - kev - li - pič - po - red - ri-
sli - tok - vi - zoj 10 besed pomena:
1. tekoča voda; 2. vrsta živali; 3. sinjski
vitez; 4. vodno kuna; 5. razkužilo; 6.
hranišče živine; 7. redka kovina; 8. slikarska potrebščina; 9. slovenski slikar
(1862—1905); 10. vrtni sadež — da
bodo dale začetne črke od zgoraj navzdol vrsto mladinskega pisatelja, končne črke od zgoraj navzdol pa ime enega izmed sodobnih.

Kdo ima bistre oči?

Rešitev

Na sliki 2 je profesor Petersiljček izgubil pipo in eno knjigo; na sliki 3. je izgubil mapo in zavitek; na sliki 4 je izgubil dežnik in spet eno knjigo; na sliki 5 galoše in spet eno knjigo; na sliki 6 je pa izgubil še naočnike in klobuk.